

Dagmar Raabová

se narodila 8. 10. 1956 ve Frýdku-Místku jako Dagmar Mynářová. Od mala žije v Bruzovicích, kde rodiče Bohdana a Bohumil postavili domek, dnes o něj pečuje se svou dcerou Inkou.

Vyrůstala v zemědělské rodině, předci vlastnili půdu, pracovali na ní, měli statek a hospodářská zvířata, lesy. O majetek přišli při „dobrovolné“ kolektivizaci, dědeček a strýc byli dokonce, jako „nepohodlní“, posláni do uranových dolů. Přesto si rodiče ani prarodiče nikdy na nic nestěžovali, před dětmi o příkořích minulého režimu moc nehovořili. Možná i proto se paní pamětnice naučila brát život se vším, co přinášel a přináší, je plná optimismu a na všem najde něco dobrého.

Pro paní pamětnici nebylo ničím divným, že k lásce k půdě a ke zvířatům byla odmala vedena. Už jako holčička dostávala první povinnosti – po příchodu ze školy brala na pastvu krávy Jahodu a Tiťu. Měla tuto činnost ráda, než se krávy napásly, četla knížky. Jednou z prvních byl Malý Bobeš. A právě literatura nakonec paní Raabovou nakonec změnila její přání stát se zpěvačkou... četba ji přivedla k lásce k jazyku, později se tedy rozhodla studovat gymnázium a potom učitelství. Není divu, že si jako předmět vybrala český jazyk. Sama to vnímá trochu jako osud... učitelkou se toužila stát její babička, kterou bohužel nepoznala. Babička si svůj sen splnit nemohla, protože jako dítě kulaků měla svou cestu danou předem... hospodářství, práce doma.

Maminka s tatínkem byli velmi vytížení, na své dcery neměli moc času. Tatínek řídil nákladní auto, maminka pracovala v JZD, takže neznala víkendy ani dovolenou. Dášenu i Růženku vedli k tomu, že se učí pro sebe. Obě děvčata si ve škole vedla dobře, rodiče neměli kdy jim s učením pomáhat, a tak je vedli k samostatnosti a zodpovědnosti. To paní Raabová dodnes považuje za důležité.

Paní Dagmar na své dětství vzpomíná s láskou, považuje ho za šťastné. S kamarády ze školy trávila hodně volného času venku – hráli si na Vinnetoua (také oblíbená kniha), ve stodole skákali do sena. Doma si ráda hrála s panenkou, četla a velmi ráda zpívala. Televize byla vzácností, tu rodiče koupili později, byla pouze černobílá a pořady pro děti se vysílaly jen v sobotu po dobu 20 minut. A každý den večerníček.

Jednou týdně chodili všichni do „Pionýra“, protože to bylo úplnou samozřejmostí. Hráli tam různé hry – venku i vevnitř.

Z dějinných událostí si velmi dobře vybavuje situaci, kdy jednoho letního dne tatínek prohlásil: „Je vojna!“ Tehdy měla skutečný strach, války se bála. Bylo to v srpnu 1968, Bruzovicemi celé dny projížděly tanky a maminka se vydala příkopem pro mouku, protože se bála, že nebude chleba. Tatínek neváhal a se svou Volhou objížděl chalupy a sháněl podpisy lidí, kteří nesouhlasili s okupací Československé republiky.

Během studia gymnázia se paní Raabová stala svazačkou, ostatně tak jako všichni pionýři. Taková byla doba. Nikdo o tom nepřemýšlel, bylo to samozřejmostí. S ostatními se scházeli v klubovně, což bylo příjemné, protože se setkávali také s těmi, kteří studovali dál, žili na

internátu a jezdili domů pouze na víkendy. Plánovali společné akce – hlavně taneční zábavy. Byli skvělou partou, ze zábav chodili v noci pěšky, protože autobusy už nejezdily a nebylo zvykem, že by děti vyzvedávali rodiče. O dcery se bát nemuseli, protože hoši se chovali jako gentlemani a děvčata vždy doprovodili až domů.

Po gymnáziu paní Dagmar podala přihlášku na Pedagogickou fakultu v Ostravě. Měla štěstí, že tatínek se po svém „průšvihů“ s organizací petice proti vstupu sovětských vojsk zapsal do Brigády socialistické práce. Byla to sice funkce nepřijemná, ale věděl, že pro své dcery něco udělat musí. Postavil se k tomu ale tak, jak mu vyhovovalo... nepracoval politicky, ale organizoval pro bruzovské občany výlety po širokém okolí, setkání u opékání buřtů a podobně.

Jinak by se na dobré školy nedostala. Naštěstí ale vše dobře dopadlo a všichni se dočkali jejich promoci, slavnostního ukončení studií.

Po vysoké škole se paní pamětnice seznámila se svým budoucím mužem, Lubomírem Raabem. Pracoval jako agronom v JZD. Svou lásku potvrdili sňatkem v roce 1980. I tehdy měli štěstí. Paní ředitelka základní školy zařídila, aby novomanželé neměli problém se svatbou v kostele. Poradila jim, aby po obřadu položili svatební kytici u pomníku takzvaných holubic ve Frýdku-Místku. Je to památník osvobození od fašismu. Paní ředitelka pak zařídila, aby se fotografie od památníku dostala do novin, tím se pozornost svedla k tomu, jak „novomanželé uctili mír“, na kostel se zapomnělo.

Pak se Raabovým narodila dcera Ingrid. Ta je pro paní Dagmar největší pýchou. Nejen proto, že další děti manželé nemají, ale především proto, že Inka byla také hodným dítětem, dodnes je poctivým, ochotným, pracovitým člověkem. A navíc šla v máminých šlápějích, vystudovala stejný obor jako paní pamětnice a dodnes se žíví jako učitelka. Je velmi tvořivá, má ráda svou práci, ve volném čase se věnuje zahrádce, výtvarnému umění – krásně maluje, zkouší různé výtvarné techniky, rodičům a svému mazlíčkovi – fence Fanynce.

Paní Raabová se celý svůj život věnovala vystudovanému oboru, dodnes učí, vypomáhá ve škole, má ještě dost sil a baví ji to, práce s mladými lidmi jí dodává energii. Ve volném čase ráda pomůže Ince se zahrádkou, chodí s ní a s Fanynkou na procházky, čte – největší přehled má v dětské literatuře, protože dlouhá léta vedla školní knihovnu. Sama si pak ráda přečte dobrou detektivku nebo životopisy. Dříve s dcerou i dost cestovala.

Hovoří o tom, že „jsou psí rodina“... pejsci je provázejí po celý život, tatínek byl myslivcem, manžel je myslivec, proto mají dodnes nejen maličkého psíka Fanyнку, ale také několik psů loveckých. Ty pan Raab dodnes cvičí, někteří mají dokonce zkoušky – paní Raabová říká, že někteří pejsci „mají vysokou školu“.

A její vzkaz mladé generaci? Jednak rada, kterou dostávala od svých rodičů a kterou předala své dceři Ince... „Učíte se pro sebe, je to vaše budoucnost.“ A pak ještě, že od sebe máme odhánět vše zlé a obklopovat se pozitivy. Tím se paní Raabová určitě řídí... je z ní cítit pohoda, energie, je veselá, otevřená, usměvavá a příjemná.

Nejde opominout také jednu zvláštnost... u paní Dagmar je patrné, že dostala velký dar po svých předcích, a to je skutečný vztah k půdě. Po revoluci rodina dostala zpátky zabavená pole.

Přestože je dnes neobdělává, nezbavuje se jich, neprodává je, i když by to pro ni mohlo být v dnešní době velmi výhodné. Mrzí ji, že se na úrodné půdě stavějí domy. To považuje za velkou chybu. Protože pole je obilí a obilí je chleba. A chleba je samozřejmě život...